

Sport, szabadidő

Páni Róbert: Van esélyünk egy jó csapat kialakítására

A magyar férfi csörgőlabda-válogatott a hatodik helyen végzett a hétvégi marseille-i kilenc csapatos nemzetközi tornán. Páni Róbert, a nemzeti együttes edzője szerint fiatalokból álló csapatunk nagyon hasznos tapasztalatokat szerzett a versenyen.

- Gyakorlatilag utánpótlás-csapattal utaztunk ki a versenyre, túlnyomó többségben voltak a tízen- és huszoneves fiatalok az együttesben, akik a felnőtt válogatottakkal szemben is nagyon jól megállták a helyüket - mondta a szakember. - Egyetlen idősebb játékost vittünk magunkkal.

- Mennyire volt erős a mezőny?

- Közepes erősségűnek mondanám, a csoportküzdelmek során volt egy szoros vereségünk, ezt követte egy szoros győzelem, majd a paralimpiai hatodik Algéria hat góllal megvert ugyan minket, de három gólt az utolsó másfél percben kaptunk, amikor már nagyon fáradtak voltak a fiúk. Ezen a mérkőzésen játszottunk egyébként a legjobban, a srácokon nem volt teher, az esélytelenek nyugalmával és felszabadságával nagyon szép dolgokat mutattak be. Utána Venezuelát győztük le, a helyosztón pedig kikaptunk Katartól,

amelyet a csoportmérkőzésen egy góllal megvertünk, de a végére mentálisan nagyon elfáradt az egész csapat. A férfi válogatottnál most zajlik az évek óta halogatott generációváltás, jelenleg az újoncok beépítése az elsődleges feladat.

- Ősszel itthon, az egri tornán szerepel a csapat, hogyan alakul addig a program? Egerben a női válogatottnak is szurkolhatunk.

- Az egri torna előtt a női válogatottal szeretnénk részt venni a moszkvai tornán, a fiúkkal jó lenne eljutni Szófiába. Ezen kívül szeretnénk a férfi csapattal A csoportos ellenfelekkel, a szlovénokkal, csehekkel együtt edzeni. Jó a kapcsolatunk ezekkel az országokkal, remélem, összejön a közös felkészülés. B csoportosként szakmailag sokat jelentene nekünk pár együtt töltött nap. A C csoportban szereplő horvátok is jelezték, hogy szívesen edzenének velünk, természetesen ennek a lehetőségnek is örülünk.

- Marseille-ben a fiatalok között voltak-e olyanok, akik húzóemberei lehetnek az új, komoly célokért küzdő férfi válogatottnak?

- Még nagyon az út elején járunk ahhoz, hogy ilyesmiről lehessen beszélni.

Motivált, lelkes fiatalok alkotják az együttest, akik között vannak nagyon tehetséges srácok, akik valóban sokra vihetik, de ehhez még évekre van szükségük. Az látszott Marseille-ben is, hogy jó képességű játékosaink vannak, de a nagy tornákon sokszor az dönt, hogy ki, meddig bírja mentálisan a terhelést. Minél komolyabb versenypaszttalattal rendelkezik valaki, annál később fárad el mentálisan, ezért lenne nagyon fontos, hogy minél több mérkőzést játsszunk idegen környezetben, ismeretlen ellenfelekkel.

- Mennyi esélye lehet a férfi válogatottnak a riói kvóta megszerzésére?

- Nagyon korai még erről beszélni. Van esélyünk egy jó csapat kialakítására, de ezeknek a srácoknak nagy teher lenne, ha már most Rióról beszélünk. Képességeik alapján alkalmasak szép nemzetközi eredmények elérésére, de

most még nem lehet ilyesmit elvárni tőlük. Az athéni paralimpiai részvételünk, ami az eddigi utolsó volt a sportág történetében, tíz évi kemény munka eredménye. A cseheknek is volt egy jó csapatuk, utána lezuhantak a C csoportig, ahonnan hat év alatt jöttek vissza az A csoportba, és most van olyan válogatottnak, amely képes lehet ismét eljutni a paralimpiára. Nagyon erős a nemzetközi mezőny, egy-egy mérkőzésen is sokszor apróságok döntenek, mi most az alapozásnál tartunk.

- És a női csapat?

- A lányok négy éve együtt játszanak, együtt edzenek, ez egyre inkább látszik a játékokon is. Egyelőre még B csoportosak, a következő Európa-bajnokságon az ő vállaikra már lehet pakolni egy kis terhet.

Forrás: www.hparalimpia.hu

Tandem-szemmel

(Győr-Lipót futóverseny úgy, ahogy én láttam)

"It's 04:20" szólalt meg karórám vasárnap hajnalán. Hirtelen mozdulattal, egy másodperc töredéke alatt némítottam el a vekkert. Kissé kábultan ültem fel ágyamban, de hamar összeszedtem magam. Rájöttem, ma utazom, ma tekerem, szóval, hogy ma van. Szokásomtól eltérően a kávémat felöltözve, kinn a konyhában fogyasztottam el. Mivel szombat este összepakoltam motyómat, nem akadt sok tennivalóm. Reggeli ká-

bultságomhoz képest viszonylag frissen, elszántan és várakozással indultam útnak.

A futóverseny azzal kezdődött, hogy már Budapesten futottunk a vonathoz. 05:40-kor kerékpáros társam rám, én pedig a trolibuszra vártam türelmetlenül, bosszúsan. Nagyon siettünk a buszhoz, de minek? A jármű pár perccel érkezésünk előtt hagyta el a megálló. A következő természetesen késve

érkezett, de próba-szerencse, mi ketten, csak azért is megpróbáljuk. A Keleti Pályaudvarnál óránkra pillantotunk. "Még öt perc!" - mondtuk egymásnak csak úgy biztatásként; majd sprint ezerrel a buszmegállótól a 11-es vágányig. A vágta annyira jól sikerült, hogy fáradalmainkat még az álló vasútszerelvényen pihenhattük ki.

08:30-kor a győri vasútállomáson vártuk házigazdánkat, a Tandem-szem Látássérültek Kerékpározását Segítő Egyesület elnökét, Mittnacht József urat. Rövid sétát követően a Széchenyi Egyetem kiscsarnokában, a verseny központjában, egyben rajtjában találtuk magunkat.

A csarnokban nyüzsgés, hangzavar, a nevezés helyszínén hosszú sor fogadott minket. A hangosbemondó személyzet folyamatosan közölte a versenyzőkkel a tudnivalókat. Az állandó zaj miatt kissé nehézkesen kommunikáltunk egymással, csak a hangfoszlányokból következtettem arra, hogy ki és mit akar tőlem. Hála a jól működő protekciónak, viszonylag hamar túlesztünk a nevezéssel járó tortúrán.

Több száz jelentkezővel ellentétben a kerékpárosok népes tábora nem kötött nyúlcipőt. Én sem vagyok híve a futásnak, így navigátorommal, Katával kerékpárral tettük meg a 26,4 kilométeres távot.

Röviddel az indulás előtt tandemre pattantunk, csak hogy ne érjen bennünket nagy meglepetés. Úgy gondoltuk, a kétkerekű rendesen viselkedik, így 525-ös és 526-os rajtszámunkkal mellkasunkon az elrajtolás vezényszavát les-

tük.

09:30-kor megadták a jelet, és mi a futók hangos szurkolása kíséretében begyűjtöttük a rakétákat. Nem szöktünk meg a mezőnnyel, így Győr és Lipót között kényelmes tempóban haladtunk. A tekerés nem volt nehéz, sík terepen, kerékpárúton jutottunk el a célig. A táv végén, már Lipóton, hajráztunk picit az utolsó kilométereken, mert az a bizonyos versenyszellem nem hagyott békében bennünket. Amikor áttekertünk a célszalagon, taps és gratuláció fogadta párosunkat, úgy, mint mindenki mást. Bikinis hölgyek, fürdőnadrágos urak, érdeklődő gyerekek és sporttársak kíváncsi szeme mellett biciklisek biciklisek után, futók futókat követve teljesítették a kitűzött versenytávot.

Jöhetett a megérdemelt gulyásleves és a strandolás. Jómagam úgy döntöttem, nem mártózom meg a habokban, inkább az árnyékban telepedtem le és élveztem a kellemes időt és a magammal hozott izgalmas könyvet. Figyeltem a strandolókat, az önfeledten lubickolókat, és nagyon sajnáltam, hogy véget ér ez a nap.

Elbúcsúztunk Mittnacht Józseftől és a többi tandemestől a viszontlátás reményében, akiknek köszönjük a részvételi lehetőség biztosítását. 17 órakor a buszban ültünk, ami visszavitt minket Győrbe. Ott vonatra szálltunk, és már nem volt mit lekésni!